

USPOMENE

Uverevam vas da sam tada osetio strah
Stezao sam je u zagrljaju, gledao njeno oko i drhtao
Patio sam, patio, patio, bez prestanka silno, strahovito
Ono je njen sin
Moji roditelji su se sažalili na to dete, ali to nije bila njihova dužnost
Eto oni ipak imaju savesti
Ne, nisam htio to da kažem
E, to je bila moja greška

Olivera Živanović

RUDNIK

Repa uspravljenog, sedela je na ustreptalom kraju grane
Uprokos tome hladno i očajnički se trudila da nađe spas
Domaćica je stajala na sred sobe i žustro se klanjala
Nama se retko događaju stvari bez svrhe
I volimo se
Kad je napisao te dve reči, osvrnuo se

Stefan Ilić

LIMUZINA

Latinoamerička proza

I u dijalektu

Masovnih bifea

U tom trenutku

Zaista je

Iako je paradirala u novim kadilacima, rojsovima i skupom odelu

Njenu izgledala tromo i umirujuće kao

Erotsko psihološke priče

Sladana Šimrak

IZBRISANO

Izvinjava se što ne može da prisustvuje festivalu

Zatim, iznenadno, dođoh sebi i stadoh je posmatrati

Bog i duša, ne znam šta je rekla

Radujući se kao dete

Isplanirao sotona, on mora ući u stan i prespavati među njenim venama

S one strane žice, začu se:

Ali, ne uspevam da pronađem ni najmanji delić sebe

Napokon, stigao sam dotle da, posle svake reči koju bismo izgovorili smislene ili besmislene, zajedno s njom utvrđujem agendu s njenim zadacima

Ostaje dovoljno za celi život

Stanislava Babin

BEZOBRAZLUK

Bolnica

Evo i tata dolazi

Zaboraviće na ovu glupost

Od tog zanosa u mislima me prođe stvarna jeza

Bio je još uvek tamo kada se probudio

Reči su mu zaledile srce i godinama ojekivale dok je ustajao u sitne sate i obavljao dodatno putovanje do kupatila, kako bi olakšao oštećene bubrege

A, tu je i nežni stvor pun ljubavi

Zaista sad se ne vidi

Ljuljuškanje napred nazad na njega deluje umirujuće

Mislina traga za nekakvom slikom

Kako je Sunce zašlo ta noć usred planine mu se učini neobična

Stanislava Bako

JUPITER

Dragi Jupiteru,

Znam da si nam daleko

Ali veruj mi, kao da nisi

Spominjemo te često

Svakodnevno, u svim časopisima

Ovi naši astrolozi nameću ti različite moći

Stavljaju te u različite kuće kao inventar
Čas si dobar čas si loš
Nemoj nam zameriti
To su naša ljudska posla.
Izvini što ti se tek sad obraćam
Prošlo je više od stotinu godina
Od kad je Nikola razgovarao sa Marsom
Niko mu nije verovao
Eto, setih se tebe
Premda često razmišljam o tvojim mesecima
Ponajviše o Europi
Jasno mi je da kod tebe godina traje dugo i sve to
Ovde više i nije važno koliko šta traje
Davno smo se izgubili, mora da nam se zavrtelo u glavi
Ne bih više da te gnjavim
Prenesi samo moje pozdrave Delfinima.

Kristijan Hekelj

JUTROS ME OGLEDALO ČUDNO POGLEDALO

Praznog pogleda sa flekama od paste za zube na obrazima
On gleda onog preko puta i ne uživa u odrazima
Ne progovara ništa, zarobljen u kući od stakla
Da zna da priča rekao bi mu kako da izađe iz pakla
Da nije bitno ako neobrijan dođe na posao

Da niko ne bi primetio i kada uopšte ne bi došao...

Čovek iz ogledala možda nema duše

Ali nema ni snova koji mogu da se sruše

On nema šta da izgubi, osim čistog obraza...

Jedan pokret krpe i obraz ponovo je čist

On ne može sam da pokreće ruke i okrene novi list

Saom zna da pametuje i kritikuje pogledom

Lako je njemu...

Đubre nezahvalno! Dao sam mu dom

S vremena na vreme ga operem

Ponekad mu se čak i osmehnem... a on meni tako

Kako ga bre nije sramota!?

Stefan Ilić

PESMA

Sakupljam voćke ceo dan

Čeličim se da ih ne pojedem

Zavaravam se da uspevam

Stvaram sebi prostor za samoponos

Ali uveče iskoristim sve

Banane, šljive i jabuke

Koje su nastradale u raciji (bez preživelih)

U blenderu ih izmešam s jogurtom
Posmatram i fokusiram se na zujanje
Posle ih ulepšam dodajući im čokoladu, sipajući u čašu
Pokolnim čašu i nekima koje volim
A one pamte koliko sam bila zla
I učine da celu noć ne mogu da spavam
I pojednostave mi režim ishrane u narednih dva dana, bar

Sladana Šimrak

Zašto ti je toliko teško da napišeš nešto? Pa to je sasvim jednostavno; samo pazi da ne bude previše banalno..ali ni previše dubiozno, nisi ti neki filozof. Sad ljudi polako kontaju da se u ovom tekstu obraćaš sebi. Sigurno misle da si neki narcis. Zašto si to uradio?! Hajde sad ispočetka! Ne, o bivšoj devojci! Nikako! Nemoj da mi sad tu patetišeš..Hajde Debeli, možeš ti to!

Stefan Ilić

ZELENO

Čudni snovi me nekako posećuju često. Stalno me plaše. Ponekad mi na nežni dlan spuste beskrajnu hrabrost, da me vodi. Sanjam purpurno crveno. Zaustavljam najlepší san i vidim zeleno – ljubav. Tada hrabro putujem paralelnim svetovima. Hrabro osvajaj neosvojive horizonte nadanja. Da li još uvek sanjam?

Stanislava Babin

SATELIT ŠTO JE JUČE PAO

Kroz bokove su ti šištali vertovi
Kad su te konačno našli,
Manjeg nego inače

Dopustio si da ti poluživom, kažu
Da si glup za medalju
Ali opet nisi prepoznao intonaciju
Zabavljali su se, nas prestravljivali
Dezintegrisali te i ponovo vraćali
Kratko ćemo – obećavali su
Moraš da zaboraviš dok si još pametan
Zaboravio si pogrešno, nisi R2D2
Tvoj pad je neke probudio
Neke uspavao
I svi smo te zaboravili
Tvojih 6 tona materije
Jer je na Zemlju palo novih 200 tona ničega

Sladana Šimrak

Sad kao ja treba da ti se obratim.

Kako?

Nema mene.

Postoji samo 150cm visoka i 50 kg teška masa koja se odaziva na moje ime.

Nečeg što sam bila – više nema.

Barem ne u tom obliku.

Srž moga bića je razbijena.

Trenutno postoji mnogo delića, nečeg što je pre razaranja bio karakter, lice, osmeh, razlog, smisao.

Svako parče sada moli za reč i strpljivo čeka priliku da progovori.

A kada je dobije – ne staje.

Svakome ima za sve nekog drugog krivca.

I nikako da se dogovore i sastave

Ili je ova slagalica suviše složena za moj napaćeni mozak ili se delovi jednostavno ne slažu.

Za sve se krivi univerzum, loša sreća i bezvezna karma.

Ali uvek u drugačijoj formulaciji i na drugačiji način.

Lenjo čekam nekog sa čarobnom formulom ili nekom revolucionarnom idejom da me sastavi.

Zato ti se sada obraćam sa nadom da ćeš me ti skupiti u neku logičnu celinu.

Ali bojim se naglas da bilo šta izgovorim, jer se onda javlja hiljadu parčića koji ne znaju da ćute-

I tako trunem, raspadam se a čarobnog štapića niotkuda.

Uzmi ogledalo

Zatresi ga

Promućkaj svet oko sebe

Promućkaj flašu kola-kole.

Otvori je

Pusti je da kipi.

Zabavljaj se.

Dozvoli da ti se slepe prsti.

Ostavi tragove na čaši.

Lepljivi otisci tvojih prstiju će se skinuti pranjem.

Ali će ih čaša zauvek pamtit.

Zažmuri i zamisli tišinu.

Kako te okružuje i izvlači informacije koje nisi želeo da znaš.

Otvori oči i dovedi svet do tačke ključanja.

Stanislava Bako

SLUSAJ TISINU, RECI CE TI SVE O MENI

Ne cutim sto rec ne umem da prezborim,
cutim sto stud mi nagriza grudi,
cutim sto dusa mi kleca, sto djavo je budi.
Slusaj tisinu, reci ce ti ljudi.

U meni rec se okameni, krv se ledi,
cutim u ime svih poraza i batina sto nosi ih svet
u ime svih mirisa sto ima ga cvet.
Cutim u ime Boga i ljudi, cutim i sanjam u bedi.

Ruzi me, govori da sam u krivu i kad sam u pravu
ruzi me, ti rugobo sto imas lepu glavu,
pricaj i bednom i sjajnom i gubavom i zdravom
slusaj tisinu, darovace te vecnom slavom.

Slusaj tisinu, reci ce ti sve o meni
cuj njen jasan zvuk u praskozorje sto rumeni
korak putnika, srce pesnika, pred sudbom ne crveni.
Slusaj tisinu, govori ti sve o meni.

JAROSLAV KIS

JOS JEDNU REC SAMO DA IZUSTIM...

Jos jednu rec samo da izustim
i reci cu ti koliko vremena treba da odrastemo
stasali za sutra, jaki za vreme, prejaki za zivot.
Znam reci kojima se zaljubljujem
u samoga sebe, znam reci pred kojima tone more,
znam reci koje zive prolece.
Onako u polumraku, bacena u sebe,
izbavljena od vremena, sakrivena od nepogode,
izgledas mi kao pesma.
Ali ne kao ona pesma koju ja pisem,
izgledas mi kao ona pesma koju ja zivim,

onako kako sam tebe doziveo
u svim svojim recima.

Ponekad sanjas i daleko si.
Obicno su to mirisi Majskih cvetova,
obicno je to moja misao koju tako lako prepoznajes.
Naucila si da hodas kao ja,
ponekad govoris mojim glasom.
Bezis od stvari u koje si sama sebe
uplela i tako lutas po površini bez obale.
Rasturaju te prolecne kapi,
umara te miris Bozura a ti i dalje
posmatras klatno vremena i ponovo
razgovaras sa oblacima i pticama
i ponovo pises jesikom deteta
i pokusavas slike u pesmi da ozivis
i boje raspevas
i zasadis u bastu vecnih uspomena.

JAROSLAV KIŠ

MIHOLJSKO LETO II

Prespavao sam jutro
Prespavao sam mnoga pametna jutra.
Prespavao sam dan
Prespavao sam mnoge lenje dane.
Ostao sam budan nocima.
Te pametne noci...

Mesecima sam pokusavao da
Izgubljeno postojanje
Onoga sto je stvoreno za jedan dan.
Stvorio sam iluziju, ono od cega ljudi
Sakrivaju svoju realnost, ma kakva ona bila.
Prekretnica je postojala u zamagljenim
Prostorima iluzije, navodila me je na
Pomisao o verovanju njenog delovanja.

Verovao sam vesto prikrivenim lazima.
Verovao sam lazima, kao da je ta rec vredela.
Oni su sedeli u svojim bogatim foteljama
I ocekivali pocetak pesme.
Miholjsko leto saputalo im je svoju
Zanosnu pesmu o vremenu u kojem su
Ostajali sami i kao kod Godoa, cekali.
Ostavio sam ih u svome svetu.
Cuo pistanje i govor nocne ptice.
Sakrio glinenu figuricu u dzep pantalona
I docekao pametno jutro.

Jaroslav Kiš

Sui Generis

Biva

Da otrgneš se iz noći u kojoj snivaš

Potražuješ

Toplinu utrobe postanja

Put doma šuma, Sunca što skrivahu korene

Iz kojih osenči se biće

O, kako hladne su reči što zbore

Kako otužne misli

Al' zakorači putniče!

Tumaraj!

Tumaraj izglobljen za granom

Što na tlo spusti te

Prepoznaj se u onome što rekoše divljina je

Zboriš: Sam sebi svoj, bejah

Otrgneš se u sebi

Okreneš i zapaziš sigurnost tu je

Tlo pod nogama

Al' kako uspinješ se do visina što misliš visine su?

Ruke su tvoje dosegnule dubine usamljene

No, kraj se putu ne nazire u noći što slepa je za boje

Gde zastaneš, probudiš se

Upinješ se

kroz zidove hladne

Videti planine polja i maslačke

Omirisati ruže travu i kiše

Čije si ti dete?

Branislava Milosavljević